

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι έννιακόσα κι Ένα
κι'όλο τὰ συνειθισμένα.

Δέκατον κι'έβδομον μετρούντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ενδιαφέρονδα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου Τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι'ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τρίτη τοῦ Νοεμβρίου
κι'ἀρχὴ Βουλευτηρίου.

Ἑπτακόσα κι' ἑπτὰ καὶ τριάντα
κι'ὁ «Ρωμηὸς» ξαναρχίζει σὰν πάντα.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος δέκτος.

Βρὲ καλῶς τὸν Θεατρῶνη,
ποῦ θιάσους μοῦ σκαρῶνει,
καὶ συνθέτει δράματα
τώρα 'στὰ γεράματα,
καὶ τοῦ κάπνισε νὰ κάνη
πότε τὸν Ἀριστοφάνη,
κι' ἄλλοτε τὸν Μολιέρο...
φοῦ σου, Θεατρῶνη γέρο.

Ἐντρέπεται νὰ βγαίνει 'στὰ σανίδι τῶν Σκηνῶν
καὶς ὑποκλίσεις 'στὸ φιλόμουσον κοινόν ;
Δὲν μοῦ λές, βρὲ κοκκαλιάρη,
ποῦ τὴν 'βρῆκες τόση χάρι ;
ἔχεις τόσα σκέρτσά, κι' ἔμαθες νὰ χαιρετᾷς
σὰν τοὺς ἄλλους ποιητὰς ;

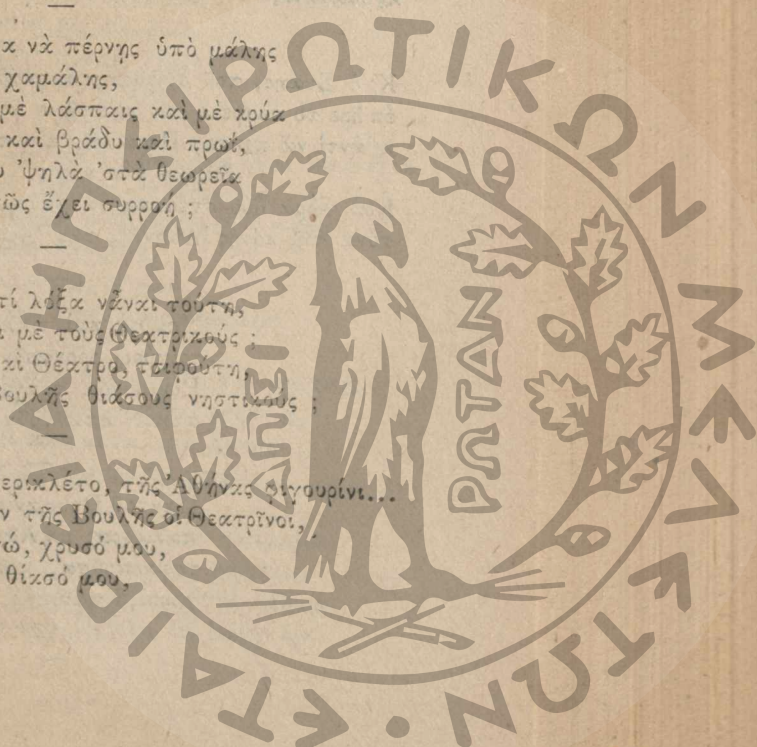
ἄλλος καὶ λεπτότης!... τί χαιρετισμὸς κι' ἐκεῖνος!...
τὸν «Ρωμηὸ» θὰ βγάξης ἢ θὰ γίνης θεατρῖνος ;

Δρὸ δουλειᾶς μαζὶ νὰ κάνης δὲν εἶν' εὐκολο ποτέ,
κι' ἔπειτα παραπονοῦνται μερικοὶ συνδρομηταὶ
πῶς ἀργεῖς νὰ βγάλης φύλλο, καὶ κανένας, Θεατρῶνη,
τακτικὰ δὲν θὰ πληρώνη.

Δὲν 'ντρέπεται χειρόγραφον νὰ πέρνης ὑπὸ μάλης
σὰν λόγιος χαμάλης,
καὶ μέσα 'στὸν Νοέμβριο μὲ λάσπαις καὶ μὲ χούα
νὰ πηλαγῇ 'στὰ Θεάτρα καὶ βράδυ καὶ πρωί,
νὰ βάζῃς τὴ φανήλιχ σου 'ψηλὰ 'στὰ θεωρεῖα
νὰ φαίνεται τὸ Θεάτρο πῶς ἔχει συρροή ;

Μὰ δὲν μοῦ λές ἀληθινὰ τί λὸξον νῆναι τούτης
ποῦ πᾶς κι' ἀνακατεύεται μὲ τοὺς θεατρικοὺς ;
κι' ἂν θέλῃς παρασκήνιον καὶ Θεάτρο, γαῖον τῆ,
δὲν πᾶς νὰ βλεπῇς τῆς Βουλῆς θιάσους νηστεικούς ;

Ὁ Φασ.—Χαῖρε, φίλε Περικλέτο, τῆς Ἀθῆνας ἀγαυῆς...
μόλις ἄκουσα πῶς θᾶλθουν τῆς Βουλῆς οἱ Θεατρῖνοι,
ἄφησα κι' ἐγώ, χρυσό μου,
τὸν μεγάλον θίτσό μου.

κι'ήλθα γρήγορα ν'ακούσω πατριώτας θεατρίνους,
στηθοκτύπημα και θρήνους.

Πέρασα πού λές ώραία
'στὸν εὐώδη Φαληρέα,
και 'κυττοῦσα μὲ χαρὰ
τοῦ Φαλήρου τὰ νερά.

'Εχασκα μὲ τοὺς ἀργούς
και τοὺς δρῶντας ὕπουργούς.
'Περπατοῦσαν χέρι χέρι
κάτω 'στὴν ἀκρογιαλιά...
βλέπεις ἦταν καλοκαίρι
και δὲν εἶχανε δουλειά.

Τοὺς ἔβλεπα κι'ἐκείνους
μὲ Μῆς και μὲ Μυλλαιδες
νὰ βλέπουν θεατρίνους,
ποῦπαιζαν τοὺς Γ λ ε ν τ ζ έ δ ε ς,
κι'ἔβγαίναν 'σωδρακάδα
νὰ πάρουνε φρεσκάδα.

Κάθε μεγάλη μούρη
'τέντωνε τῆς ἀρίδας,
κι'ἔβλεπα τὸν Βουδούρη
νὰ τρώῃ σιναγρίδες.

'Ο καθένας παραιτοῦσε
τῆς δουλειᾶς τὴν στενοχώρια,
κι'ὁ Ρωμάνος ἐκρατοῦσε
κυριῶν ἐπανωφόρια.
Σοῦρτα φέρτα 'στὴν Πλατεία,
ὄλο και διπλωματία.

'Ο Σιμόπουλος μονάχα μὲ σπουδὴ και σοβαρὸ
σὰν γλεντζές μὲ τοὺς γλεντζέδες δὲν 'περνοῦσεν τὸν καιρὸ.
Τὸν ἐσκύτιζαν σπουδαίως οἱ τοῦ κράτους θησαυροὶ
κι'ἔβασάνιζε τὸν νοῦ του τί περίσσευμα νὰ 'ῥοῖ.

Κι'ὁ Στάης, πού διόρθωσε δασκάλους και Σχολειά,
ἐπῆρε τὸ τουφέκι του κι'ἐπῆγε γιὰ πουλιά,
κι'ἀντὶ νὰ πιάσῃ, Περικλῆ, κὰν τσίχλα κὰν κοτσύφι,
ἐπίασε μία νύφη.

Και τώρα δύο στέφανα θὰ βάλῃ, παπαγάλο,
τῶνα τῆς κόρης Ἀθηνᾶς, τῆς Ἀφροδίτης τ'ἄλλο.

Σπαθιά και παλάσκαις
τριγύρω βροντοῦν,
Ρωμοῦνοι, τραγιάσκαις,
σ'ἐκείν'ἀπαντοῦν.

Παντοῦ Ρουμανία,
παλάβρα, μανία,
τσουμποῦσα, κρασιά,
χοροὶ, Κηφισιά.

Τί λόξα κι'ἐκείνη!...
πολὺ συνεκίνει
κι' ἐμὲ κατὰ βάθος
τῶν Βλάχων τὸ πάθος.

Βοή, πανηγύρεις,
και κόντρα τραγιάσκα
φωνάζω φρενήρης
μὲ χάρτινη κάσκα.

ὦ! χαίρετε, νίκαι,
Δακία παληά,
τὸ κράτος μας βρῆκε
μαζί σου δουλειά.

Σ' ἐχόρτασαν λόγια
σουρτοῦνα και φούσταις,
κι'εὐρῆκαν ἀγώγια
τ'ἀμάξια κι'ἡ σούσταις.

Και 'κύτταξα και σένε, κασιδιάρη,
μ' ἐκείνο σου τὸ μούτρο τὸ χαμάλικο
νὰ ρίχνεσαι 'στὸ μαῦρο τὸ χαβιάρι
μέσα 'τοῦ Θανοπούλου τὸ μπακάλικο.

Κι'ὁ κόσμος, πού τὸ μαῦρο δὲν γνωρίζει
και ξέρεי τὸ καλὸ νὰ τὸ τιμᾷ,
ἔτρωγε τὸ χαβιάρι πού κοστίζει
σὰν νάτρωγε χυδαῖο ταραμά.

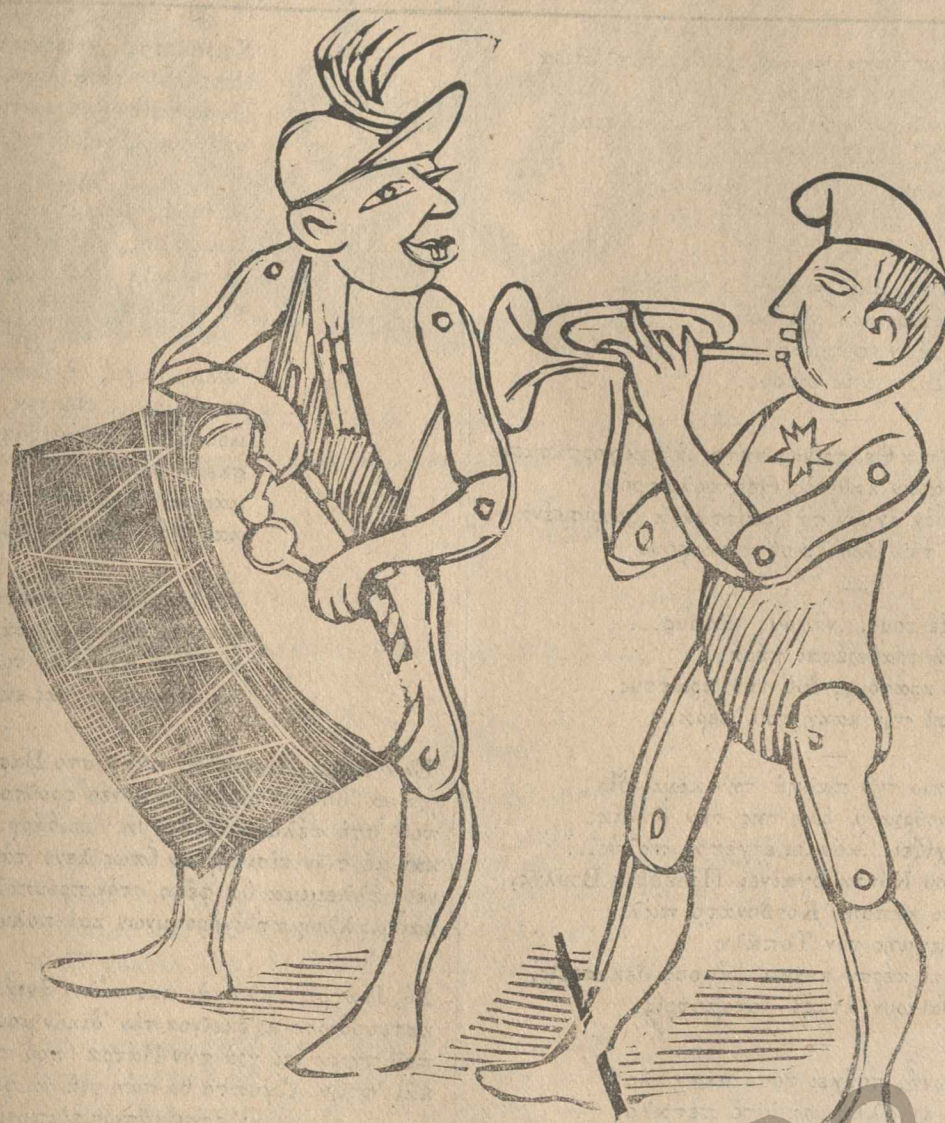
Τραγιάσκα μανιώδης ἐμυχᾶτο
κι' ἀδείασε τὸ βαρέλι τὸ γεμάτο.
Και σὺ τραγιάσκα σκουζωντάς, λιμάρη,
'πῆρες και γιὰ τὸ σπῆτι σου χαβιάρι.

'Ο Περ. — Τί διάβολο νὰ κάνης, Φασουλῆ...
βλέπεις ἐνθουσιάστηκα πολὺ
σὰν εἶδα δωρεὰν σπανίζον εἶδος...
μόνον εἰς τὰς ἐξάψεις τῆς πατρίδος,
μόνον εἰς τὰς ἐκτάκτους περιστάσεις
'μπορεῖς χαβιάρι μαῦρο νὰ χορτάσης.

Κι'ὅπου, Φασουλῆ, παρὰπεινοῦσα
κι' ἐλίμαξα μὲ μάτια σὰν γαρίδες,
ἀμέσως γιὰ Ρωμοῦνος ἐπερνοῦσα
κι'ἔτρωγα δωρεὰν δυὸ τρεῖς μερίδες,
κι'ἐφρένιζα γιὰ τέτοια συμμαχία,
πούχει και δωρεὰν ξενοδοχεῖα.

'Ο Φασ. — Νέε νίκη τοῦ Ρωμάνου!...
νὰ τραπέζι τοῦ Σουλτάνου
'στῶν Ρωμηῶν τὸν Πρεσβευτῆ
και τοῦ μίλησε 'στ'αὐτί.
Ἐκπλωμένος 'στὸ μεντέρι
τί νὰ τοῦπε;... ποῦς τὸ ξέρει;

Κι'ὁ Βουδούρης, πού δὲν ξέρω τί στεφάνια νὰ τοῦ κάμω,
λέγει βροντωδῶς πρὸς ὄλους

πῶς ἀμόλησε τοὺς Στόλους
καὶ κατέλαβαν τὴν Σμύρνη, και κατέλαβαν τὴν Σάμο,
μὲν εἶδε πῶς ἀρμάδες κι'ἡ Γαλλία ναυλοχεῖ
ἐκείνη τῆς Μιτυλήνης ἄρον ἄρον κατοχή.

Κι' ἂν δὲν ἔπερτε πανοῦκλα, Περικλέτο μπεχλιδάνη,
και 'στῆς Πόλις τὸ Ντιβάνι,
τίτε πῶς θὰ κουτουλοῦσε κι'ὁ Ρωμάνος μὲ τὰστέρια,
κι'οἱ πλανώμενοί μας Στόλοι
θὰ 'πηγαινάν και 'στὴν Πόλι
νὰ μᾶς φέρουνε σεκέρι.

Βλέπεις ὅμως ἀτυχία
τώρα πάλι δὲν ἀφίνει
και μὲ Τούρκους συμμαχία
τοῦ Ρωμαϊκοῦ νὰ γίνῃ,
ἐπὶ πᾶσι ἤλθαν οἱ Ρωμοῦνοι μὲ τὸν Τοπισλέσκο τότε
ἐγχορτάσανε χαβιάρι χορτασμένοι πατριῶται,
ἐλθόν τῶρα 'στὴν Ἀθήνα και Σορτάδες φοιτηταὶ
καὶ διάφοροι φεσάδες, πού δὲν ἤλθανε ποτέ,
ἐγχορτάσανε καθένα λογιώτατον φεσᾶ
καὶ φωνάζουμε «τραγιάσκα και Τουρκία τὸν γιανσᾶ».

'Ο Περ. — Ἀχ! ἂν ἤρχοντο και Τούρκοι, σύμμαχοί μας θιασῶται,
νὰ μὴ σαπῶν ἔσσι τὰ δρῶντα τὰ στοιχεῖα,
ἀπ' αὐτὰς τὰς συμμαχίας,
πού ξεσποῦν εἰς ευφροσύνη,
μὲ γὰ κέρδος πρέπει νάχη
ποῖν ἀπ' ὅλα τὰ στομάχι.

'Ο Φασ. — Πῶς θέλω και μὲ Τούρκους νὰ γίνῃ συμμαχία
νὰ μὴ σαπῶν ἔσσι τὰ δρῶντα τὰ στοιχεῖα,
μὲς 'στὴν Σουλτοῦ νὰ πάμε φορῶντας φουστανέλα
σὰν ἥρωες γενναῖοι,
κι' οἱ φίλοι μας οἱ νέοι
νᾶλθουν ἀπὸ τὴν Πόλι και 'στὴν κορφή κανέλα.

Φέρε με, Περικλέτο μου, μὲς 'στὴ Βουλὴ τοῦ κράτους
νὰ 'δῶ τοὺς θεατρίνους τῆς τοῦς ρητορικοτάτους.
'Ἐμπρὸς 'στὰ παρασκηνία και μέσα 'στὴ Σκηνὴ
νὰ 'δοῦμε τί πικράσσεις κι' ἐρετας θὰ γενῇ.

Και σήμερα σὰν κι' ἄλλοτε μὲ πατριῶτου γκάρισμα
'στὰ θεωρεῖα φέρε με, πού τὰ νοικιάζει χάρισμα,
και βλέπεις ἐκείνην θεάμα, πού σπαρταρᾷ 'στὰ γέλοια,
και νὰ διαβάζῃς ἀρχινᾷ τοῦ Πάλλη τὰ Βαγγελία.

Ὁ Περ. — Ἀπὸ τὸ χέρι πιάσε με νὰ τρέξω μ' ἐκεῖ πέρα,
ποῦ μπινοβγαίνει δωρεάν, εἴσοδος ἐλευθέρη,
καὶ βλέπεις στὴν ἐξώπορτα φρουροὺς καὶ περιπόλους,
ποῦ φόρο δὲν γυρεύουνε, ξυλένις Θεατρῶν,
κι' ὅμως αὐτὸ τὸ Θέατρον, τὸ δωρεάν δι' ὅλους,
θαρρῶ πῶς ἀκριβώτατα τὸ κράτος τὸ πληρύνει.

Ἔλα ν' ἀκούσῃς δράματος καὶ κωμωδίας ἄσματα
καὶ μπάσους καὶ τενόρους,
καὶ πόσαις κόταις ἐσφαζάν ἐφέτος τ' ἀποσπάσματα,
ποῦ μάζευαν τοὺς φόρους.

Ὁ Φασ. — Βλέπω μούτρα Θεατρίνων νηστικά καὶ χορτασμένα
νὰ μορφάζουν πρὸς γὰρ καθενὸς Θεατρολάτρου,
μόνον ποῦ κι' αὐτοὶ δὲν ἔχουν τὰ μουστάκια ξουρισμένα
ὅπως τοὺς ἡθοποιούς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου.

Κύτταξέ τους... νάτους νάτους...
ἡ Σκηνὴ τραβιέται πέρα...
μὰ τοῦ κράτους, δυὸ τοῦ κράτους,
τρεῖς καὶ τὴν κακὴν τοῦ μέρα.

Δὲν ἀπέκαμα νὰ βλέπω τὴν παλὴν τὴν κωμωδίαν,
ποῦναι πάντοτε καινούρια μ' ὅλη της τὴν ἀηδία.
Νά! τὸ Θέατρον ἀρχίζει... κόσμος ἔρχεται πολὺς...
κάποιος ἄνθρωπος τοῦ Κόντη βγαίνει Πρόεδρος Βουλῆς,
ὁ Κορδόνaros ἐκθέτει κάποιον Κορδονάτο πάλι
κι' ὁ Ζαήμης τὸν Τοπάλη,
κι' ὁ Τοπάλης σὰν καὶ πέρσυ πέρνει ψήφους δεκατρεῖς,
κι' οἱ Κικέρωνες παθαίνουν ἀταξί λοκομοτρίς.

Ὁ Κορφιάτης μὲ φωνή, ποῦχει τόσο μέταλλο,
δίνει μὴ στὸ καρφὶ κι' ἄλλη μὴ στὸ πέταλο.
Ὁ Σιμόπουλος φωνάζει πῶς χορτάσαμε ψωμί
καὶ πῶς καὶ περισεύει γιὰ Μάξιμ καὶ πυροβόλα,
ὁ δὲ Στάης πῶς θὰ στείλῃ τῶν Κυθέρων τὸν Ἑρμῆ
στὴν πρωτεύουσα τῆς Βιέννας νὰ τοῦβάλουν λίγη κόλλα,
κι' ἀπ' τὴ Βιέννα νὰ γυρίσῃ
κολλημένος μὲ τσιρίσι.

Ὁ Θεωρῆς, ἂν κι' ἔπρεπε μὲς' ἀπὸ τὴν κρότσα,
μὰ τοῦ βαστοῦν τὰ κότσα.
Πέφτεις ἀπὸ τὴν ἀμάξια;... πολὺ ψηλὰ σηκώνεσαι...
δὲν πέφτεις;... χαντακόνεσαι.

Τὸν ὕψωσε μετέωρον ἢ τῆς ἀμάξης πτωσίς,
ὁ δὲ Ζαήμης μὲ βαρὺ
τὴν αὐστηρὰν διατηρεῖ
ἐγκράτειαν τῆς γλώσσης.

Ὁ λαὸς οἰστρηλατήσας εἰς ἡμέρας τύσων κτύπων
παρεσύρθη ὑπὸ μανίας οἰστρηλατηθέντων ἵππων,
ὁ μαστίγων ἀμειλίκτως κατὰ μέτωπον καὶ νῶτον
καὶ μὲ νεῦμα καταστέλλων τῶν Βουλῶν τὰς συνταράξεις,
ὁ γνωρίζων νὰ κρατήσῃ χαλινούς ἀχαλινώτων
δὲν ἐκράτησε κι' ἐκείνους τῶν ἀλόγων τῆς ἀμάξης.

Ὁ δαμάσας καὶ δαμάζων ἀδαμάστους ἐκλογεῖς
δὲν ἐδάμασε τοὺς ἵππους, τοὺς μανέντας ἐξ ὀργῆς,
καὶ σκονίσαντας τὴν χαίτην εἰς τὰ χόματα τῆς γῆς.

Χειροκρότει, χειροκρότει,
Περικλέτο πατριώτη.
Παριστάνουν κόμματα
κι' ἔχουν καὶ στόματα.

Κύτταξε θεάματα,
κωμωδίας, δράματα,
μὲ πλοκή, μὲ δέσι,
κι' ἡ Σκηνὴ θὰ πέσῃ.

Ἔλα, χάχα, νὰ κυττᾷς
Θεατρίνους, Θεατὰς,
μούτσουνα τσαχπίνικα,
σκευὴ θεατρίνικα,
μάσκαις καὶ καθόρνους
καὶ γιὰ γλώσσας τόνους.

Νά! τελειὸν ἡ πρώτη πρᾶξις,
γίνεται ταμπλὸ βιβάν,
καὶ στὸ Κεντρικὸ τραβᾷν
νὰ μετρήσουν τὰς εἰσπράξεις.

Ἔλα τώρα, Περικλῆ, πᾶμε στὸ Βασιλικὸ
γιὰ νὰ δοῦμε τὴν Ρεζάν, νέο φρούτο Γαλλικόν,
ποῦ στὸ τέλος κατεδέχθη ν' ἀριβάρῃ καὶ σ' ἐμᾶς,
καὶ μὲ τῶν εἰσιτηρίων ὅπως λένε τὰς τιμὰς
νέον ἔλλειμμα θὰ φέρῃ στὸν προϋπολογισμόν
καὶ μαλλώματ' ἀνδρογύνων καὶ πολὺν ἐρεθισμόν.

Σύ, Πατρίς, πληγὰς καὶ πάλιν ἀνιάτους ἔασον,
κατευόδωσε κι' ἐκείνον τὸν δίκόν μου θιάσον,
ποῦ πηγαίνει γιὰ τὴν Πάτρα, ποῦ πηγαίνει γιὰ τὴ Σύρα,
καὶ στὴν Αἴγυπτο θὰ πάῃ γιὰ νὰ φερῇ λίγη λίρα,
κι' ἔτσι κάπως εἰμπορέσῃ
τὸ Συνάλλαγμα νὰ πέσῃ,
καὶ γλυτώσωμ' ἐπὶ τέλους κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ βάσανό μας
δίχως Στρέιτ, Πεσματζόγλου, κι' οἰκονομολόγων γνώμας.

Καλῶς σ' ἤρξα, Περικλέτο, κι' ἔλα δῶσε μου μπερντάχι...
Ὁ Περ. — Μὰ γιατί, βρε Θεατρῶν, μούλθες ἔτσι μὲ συνάχι;
Ὁ Φασ. — Γιὰ νὰ βγαίνω στὴ Σκηνὴ καὶ νὰ κάνω ρεβερεν-
ἀρπαξά καταροή καὶ μ' ἐπιάσαν ἱμφλουέντζαις, [τῆς
κι' ἀπὸ τοῦτο συμπεραίνω τ' ὀχληρότατον συνάχι
πῶς κι' ἡ Δόξα σὰν τὸ γῆρας δὲν μᾶς ἔρχεται μονάχι.
Πάντα βλέπεις τὸ καλὸν ἀμικτὸν κακοῦ δὲν εἶναι...
Ὁ Περ. — Ὅρσε πέντε χαπουκιάς, ξεπεσμένε Θεατρίνε.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις
ὑ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐπαιξεν ἡ Βερόνη μὲς' στὸ «Βασιλεῖον»
ποῦ τὰ καθίσματα τοῦ γεμίζουν θεαταί,
«Νὰ μὲ ζηλεύῃ», ἤρουν σφρίγασαν κωμωδίαν,
γεμάτην ἀπὸ πνεῦμα καὶ τόσην θυμηδίαν,
τοῦ Λάσκου τοῦ Νίκου, τοῦ προσφιλοῦς κουμπάρου,
κι' ἱμπρεσαρίου πάλιν ἐμοῦ τοῦ μπακαλιάδου.
Στὴν εὐεργετικὴν τῆς καὶ πάλι θὰ τὴν παίξῃ
κι' ὁ κόσμος τῶν Θεατρῶν χειροκροτῶν θὰ τρέξῃ.